

[Knud Damgaard]

nævnt økonomisk ordnes inden for rammen af NATOs indre strukturprogram, hvilket betyder, at vi kun betaler en beskeden del af omkostningerne.

Jeg vil lægge vægt på ministerens afsluttende bemærkninger om, at planens indhold tilgodeser danske sikkerhedsinteresser. Det kan give mig anledning til at åbne for de politiske perspektiver, der visselig ligger i en forstærkningsplan af dette indhold. Set fra en socialdemokratisk synsvinkel har de tilbud, der foreligger, givet den store fordel, at vi uden videre kan fastslå, at det ikke medfører ændringer i vor politik. Det er som nævnt fortsat en rent dansk afgørelse, om forstærkninger skal tilkaldes.

Men dertil kommer, at vi med sikkerhed kan sige, at der ikke bliver tale om nogen optrapning af den militære situation i vort område. Det har væsentlig betydning, når vi ser på vor målsætning om, at NATO i øget grad bør være et redskab for afspænding. Den situation, vi generelt befinder os i, viser med stigende styrke, at der såvel i befolkningerne som blandt politiske ledere er stor utryghed ved den balance, der i dag i næsten uhyggelig grad baseres på atomvåben. Også i USA har fremtrædende eksperter på sikkerhedspolitiske områder klart udtrykt risikoen ved at fortsætte denne politik.

Vi er tilsyneladende på vej mod et opbrud på dette sikkerhedspolitiske område, et opbrud, som kan medføre positive muligheder for at finde støtte til den danske regerings og de nordiske landes ønsker om Norden som atomfri zone. Denne idé er yderligere aktualiseret af statsministerens udtalelse om, at Danmark ikke har modtaget og ikke vil modtage atomvåben. Det understreger, at Norden er og kan forblive atomfri zone. Dog må det siges klart, at en aftale om det, der kun omfatter de nordiske lande, vil være utilstrækkelig. Derfor må vi arbejde videre med dette spørgsmål, så vi i en eventuel aftale kan få de nært tilsluttede områder til Norden med, ellers kan vi meget vel havne i en situation, som, om end den er væsentligt forskellig fra den situation, vi stod i i 1930'erne, alligevel kan give anledning til at gentage, hvad den daværende navnkundige statsminister, Thorvald Stauning, i bramfrie vendinger sagde i Lund i 1937, som i let omskrevet tilstand til den aktuelle situation kommer til at lyde:

»Har Danmark fået overdraget opgaven som nuklear lænkehund i Norden?«

Udviklingen går hurtigt på disse områder. I dag har vi en fornemmelse af, at tanker om atomfri zoner også rører sig andre steder end i Norden. Så vanskeligt det end kan være at nå dette mål, er det i hvert fald vigtigt, at vi ikke slipper det af syne, samt at vi ved forhandlinger om de tilbud om forstærkninger, der er givet, ikke lægger hindringer i vejen for, at vi med held og med et solidt udgangspunkt i vore egne forsvarsforhold kan være aktive talsmænd for denne politik også i fremtiden.

Så skal jeg slutte med på vegne af socialdemokratiet, det konservative folkeparti, venstre, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folkettinget tager forsvarsministerens redegørelse til efterretning, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i debatten.

Palle Simonsen (KF):

»Mere konkret ligger krigsforebyggelsen for Danmarks vedkommende i egen forsvarsindsats og evne til at hævde Danmarks suverænitet samt i muligheden for at modtage allierede forstærkninger til understøttelse af forsvaret for dansk område. Det er en naturlig konsekvens af den siden 1960 førte forstærkningspolitik, at Danmark som hidtil søger at opnå den bedst mulige sikkerhed i forbindelse med samarbejdet med vore allierede.« Citat fra bemærkningerne til lovforslag nr. L 67 fremsat af forsvarsministeren den 26. januar i år.

Det er den målsætning, som har været gældende for dansk forsvar gennem en række år, og som giver regeringen baggrunden for at føre de forhandlinger, som er nået frem til den fase, som ministeren har redegjort for i dag, og som har fået – og det synes jeg er meget lykkeligt at konstatere – en bred politisk opbakning efter forelæggelsen